

Målnummer:	6426-99	Avdelning:	2
Avgörandedatum:	2003-03-31		
Rubrik:	Utlåning till och ingående av borgensförbindelse för närstående kan i allmänhet antas ha sådant samband med den personliga relationen att en förlust på grund därav har karaktär av personlig levnadskostnad, om inte den skattskyldige visar annat. Inkomsttaxering 1992.		
Lagrum:	<ul style="list-style-type: none"> • 3 § 2 mom. och 24 § 1 mom. första stycket lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt • 20 § andra stycket kommunalskattelagen (1928:370)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none"> • RÅ 1985 Aa 204 • RÅ 2000 ref. 45 • RÅ 2001 ref. 57		

REFERAT

K.S:s dåvarande make, C.S., utfärdade den 15 december 1983 en lånerevers, vari han förband sig att till henne eller order betala 158 550 kr och 35 öre jämte ränta. K.S. avyttrade reversen den 12 april 1991 för 10 000 kr. K.S. yrkade vid 1992 års taxering avdrag för realisationsförlust med 210 912 kr hänförlig till avyttringen. Beträffande skuldförhållandets uppkomst anförde hon bl.a. följande. När hon sålde sitt hus sade banken upp såväl hennes egna som makens lån till betalning trots att ingen borgen eller pantsättning gällde för makens lån. Banken vägrade att betala ut köpeskillingen till henne om inte både hennes egna och makens lån löstes. Eftersom maken hade försatts i konkurs, tvingades hon av banken att låna ut pengar till honom.

Skattemyndigheten i Uppsala län beslutade att inte medge avdraget med hänsyn till att skuldförhållandet uppkommit på grund av att K.S. löst in annan persons skuld i bank och, enligt vad som framkommit, saknade samband med näringsverksamhet liksom till att någon säkerhet inte hade betingats.

K.S. överklagade skattemyndighetens beslut och yrkade att hon skulle medges avdrag för den uppkomna förlusten. Hon anförde därvid bl.a. att makarna vid tiden för reversens tillkomst visserligen fortfarande var gifta men hade separerat och saknade gemensam ekonomi varför de inte var att betrakta som närstående.

Länsrätten i Uppsala län (1996-10-23, ordförande Andersson) yttrade: Av 20 § kommunalskattelagen (1928:370), KL, framgår bl.a. att avdrag inte får göras för den skattskyldiges levnadskostnader och därtill hänförliga utgifter, såsom vad skattskyldig utgett som gåva. - I ett avgörande beträffande rätt att i visst fall göra avdrag för realisationsförlust (RÅ 1985 Aa 204) antecknar Regeringsrätten bl.a. följande. Vid den skattemässiga bedömningen av en avyttring av skuldebrev måste beaktas att utlåningen skett till en god vän utan samband med förvärvsverksamhet och att ingen säkerhet betingats. En förlust som uppkommer till följd av en sådan utlåning får anses utgöra en enligt 20 § KL icke avdragsgill levnadskostnad. - Länsrätten finner av vad K.S. anför i sitt överklagande och vad som i övrigt förekommit i målet inte skäl att göra annan bedömning än skattemyndigheten. - Länsrätten ändrar inte det överklagade beslutet.

K.S. fullföljde sin talan hos kammarrätten och anförde bl.a. följande. Hon hade gått i borgen för ett banklån i form av en checkräkningskredit som hennes

make tagit för att bedriva näringsverksamhet. Lånet användes för att finansiera ombildandet av näringsverksamheten till aktiebolag. Verksamheten bedrevs i den av henne ägda fastigheten och hon deltog även själv i verksamheten. Förlusten kan inte till någon del anses som en personlig levnadskostnad eftersom hon inte hade någon valmöjlighet när det gällde att infria borgensåtagandet. Någon gåvoavsikt hade absolut inte förelegat.

Skattemyndigheten bestred bifall till överklagandet och anförde bl.a. följande. I första hand gör myndigheten gällande att infriandet av borgensförbindelsen utgör en inte avdragsgill kapitalförlust. I andra hand gör myndigheten gällande att, om realisationsvinstreglerna för fordringar anses tillämpliga på avyttring av regressfordran, anskaffningsvärdet av fordringen skall beräknas till marknadsvärdet vid tidpunkten för fordrans uppkomst, dvs. vid infriandet av borgensförbindelsen. Detta marknadsvärde har inte överstigit försäljningspriset för fordran. Någon avdragsgill förlust har därför inte uppkommit.

Kammarrätten i Stockholm (1999-06-22, Avellan-Hultman, Engquist, referent, Axelsson) yttrade: Den ifrågavarande förlusten får anses ha uppkommit redan när borgensutfästelsen infriades. Att regressfordringen formellt överlåtits för 10 000 kr medför således inte att förlusten skall betraktas som en realisationsförlust. Förlusten är därför en icke avdragsgill kapitalförlust. - Kammarrätten avslår överklagandet.

K.S. fullföljde sin talan hos Regeringsrätten och anförde bl.a. att hon var suppleant i det av maken bildade aktiebolaget till dess bolaget försattes i konkurs.

Prövningstillstånd meddelades.

Riksskatteverket bestred bifall till överklagandet. Verket anförde att borgen inte ingått för någon av K.S. bedriven näringsverksamhet utan för hennes förutvarande makes personliga skulder, varför den förlust hon fått vidkännas borde anses utgöra en icke avdragsgill personlig levnadskostnad.

K.S. anförde därefter att borgensåtagandet avsett bolagets checkräkningskredit och inte hennes förutvarande makes personliga skulder.

Regeringsrätten (2003-03-31, Hulgaard, Schäder, Melin, Stävberg) yttrade: Skälen för Regeringsrättens avgörande. K.S:s avyttring av fordringen är en sådan avyttring som enligt 3 § 2 mom. lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt, SIL, medför rätt till avdrag från intäkt av kapital för realisationsförlust. När det gäller beräkningen av omkostnadsbeloppet enligt 24 § 1 mom. första stycket SIL har Regeringsrätten ansett att förvärv av regressfordran är att anse som ett med köp och byte jämförligt fång och att omkostnadsbeloppet utgörs av det belopp som den skattskyldige betalat till långivaren (RÅ 2001 ref. 57). Det finns inte skäl att anlägga något annat synsätt i förevarande mål.

Hinder för avdrag för realisationsförlust föreligger emellertid enligt 20 § andra stycket KL om förlusten är att betrakta som en personlig levnadskostnad (jfr RÅ 1985 Aa 204 och RÅ 2000 ref. 45). Vid den bedömningen måste, när fråga är om avyttring av en regressfordran, hänsyn tas även till de omständigheter som föregått fordringens uppkomst. Utlåning till närstående och ingående av borgensförbindelse för sådana personer kan i allmänhet antas ha sådant samband med den personliga relationen att en förlust på grund därav har karaktär av personlig levnadskostnad, om inte den skattskyldige visar annat. K.S. har lämnat olika uppgifter om den aktuella fordringen vid skilda tillfällen under målets handläggning. Vad som framkommit i målet ger inte stöd för att betrakta realisationsförlusten vid avyttring av fordringen på hennes tidigare make som något annat än en personlig levnadskostnad. K.S. är därför inte berättigad till avdrag för förlusten.

Regeringsrättens avgörande. Regeringsrätten avslår överklagandet.

Föredraget 2003-03-05, föredragande Kristiansson, målnummer 6426-1999

Sökord:

Litteratur:
